

er alligevel i stand til at give milde gaver alle steder og sænke skatterne og sikre en ansvarlig økonomisk udvikling.

Men i virkeligheden er den måde, som de borgerlige partier fører økonomisk politik på, jo hamrende uansvarlig, og det så man under den store ejerboligdebat i sidste uge, og man ser det på alle andre områder, hvor det drejer sig om at forsvare borgerlige kernevælgere. Når dét kommer på banen, skal man nok se de borgerlige fare op! Og selv om det er en objektiv kendsgerning, at der er sket voldsomme værdistigninger på fast ejendom, altså ejerboliger, får vi så den sædvanlige borgerlige svada om, at det er uretfærdigt at se på ejerboligbeskatningen.

Igen vil jeg sige, at vores formål ikke er at jage folk fra hus og hjem, for det er da fuldstændig legitimt at eje sit eget hus, og der skal selvfølgelig også være tryghed omkring ejerboligerne. Men der er da forskel på, at man skal kunne føle tryghed ved at bo i egen bolig, og så den situation, at man kan score store kapitalgevinster på grund af prisstigningerne og den deraf følgende inflation i samfundet. Og dér er der grund til at se på, for det første om denne udvikling er udtryk for økonomisk ansvarlighed, og for det andet om den er socialt retfærdig, men de borgerlige partier kører altså frem med, at det er hamrende uansvarligt i forhold til boligejerne.

Men når det drejer sig om de arbejdsløse og bistandsmodtagere, de dårligt stillede i samfundet, er der til gengæld ikke grænser for, hvad man i praksis vil gennemføre af tiltag over for dem, og dét politiske alternativ skal naturligvis afsløres som det asociale alternativ, det er, og vi vil bekæmpe det.

Det betyder ikke, at vi vil være ukritiske over for regeringen, heller ikke til efteråret, for selv om der er gode økonomiske konjunkturer, er der stadig væk problemer i den måde, regeringen fører økonomisk politik på. Der er en manglende sammenhæng mellem vækst og miljø, og regeringen kører stadig væk efter en traditionel vækstmodel og har en forestilling om, at den økonomiske vækst bare kan køre derudad på traditionelle præmisser, uden at man har nogen særlig gennemarbejdede forslag til, hvordan det kan finde sted, uden at det belaster miljøet.

Og det er karakteristisk, at i regeringens planer for fremtidens Danmark er miljømålsætningerne nærmest en slags appendiks, der er påklistret de økonomiske målsætninger. Det er altid de økonomiske målsætninger, der kommer i første række, og det ønsker vi at vende om, så

man i langt højere grad prioriterer miljøet som det vigtigste.

Okay, der er sket noget; vi har påvirket regeringen på det sidste. Jeg har nævnt trafikpakken, og i forbindelse med finanslovsforliget fik vi gennemført, at der skal være grønne vurderinger af den økonomiske politik, og at hensynet til miljøet skal have langt stærkere indflydelse. Så der sker noget, men det er en sej kamp.

Det betyder ikke, at vi giver op. Vi vil fortsætte denne kamp, og det er i høj grad vores målsætning at præge udviklingen og påvirke regeringen til i langt højere grad at tage hensyn til miljøet både i den økonomiske politik, i trafikpolitikken, i landsbrugspolitikken og i skattepolitikken, på alle politiske områder, i stedet for at gøre miljøet til et appendiks, et vedhæng, til de andre politiske områder.

Vi er tilfredse med, at der er sket et fald i arbejdsløsheden. Men før man bliver for selvglad for dette fald, er der grund til at gøre opmærksom på, at der jo stadig væk er omkring 220.000 arbejdsløse. Og er det en stor sejr? Det er en sejr, men er sejren stor nok? Er det ikke sådan, at man i virkeligheden i løbet af de sidste 15-20 års lavkonjunktur har vænnet sig til den tanke, at det er naturligt at have en arbejdsløshed på over 200.000.

Det har man i virkeligheden, for da arbejdsløsheden for 25 år siden steg til over 150.000, var det en katastrofe, der kunne samle folk på Christiansborg Slotsplads, som demonstrerede imod denne udvikling, men i dag betragter man det som en stor sejr, at der kun er en arbejdsløshed på 220.000, og det viser lidt om, hvordan man har vænnet sig til den alt for store arbejdsløshed.

Det vil vi ikke acceptere. Arbejdsløsheden er nødt til at komme længere ned, og derfor mener vi, at man er nødt til også at se på arbejdsfordelingen, på kortere arbejdstider, på skraldemandsmodeller og på andre muligheder for at fordele arbejdet på en fornuftig måde.

Der har været en debat om aktivering og socialpolitik i forbindelse med ændringen af bistandsloven, og vi er naturligvis tilhængere af, at mennesker skal have et aktivt liv i stedet for et passivt liv, for et af de store problemer i samfundet er jo, at mange mennesker må leve i passivitet ikke blot i deres arbejdsliv, men også på andre områder.

Vi er derfor tilhængere af aktivering, men det skal så sandelig ske på ordentlige vilkår, dvs. på en måde, hvor der ikke blot er pligter for de